

Warszawa, 4 lutego 2022 r.

Sz.P.

Krzysztof Kwiatkowski

Przewodniczący Komisji Ustawodawczej

Senat Rzeczypospolitej Polskiej

Opinia projektu ustawy o zmianie ustawy o kinematografii

Szanowny Panie Przewodniczący,

Z nieukrywaną radością przyjąłem informację, iż Senat RP kontynuuje prace nad zmianą ustawy o kinematografii w zakresie poprawy dostępu do kultury filmowej przez osoby ze specjalnymi potrzebami w obszarze wzroku i słuchu. Uważam tę inicjatywę za niezwykle szczytną i jeśli proponowane zmiany wejdą w życie, powinny w niedługiej perspektywie czasowej przybliżyć Polskę w omawianym zakresie do standardów państw zachodnioeuropejskich czy skandynawskich.

Odnosząc się do przesłanego projektu ustawy pragnę zwrócić uwagę na 2 kwestie opisane poniżej.

Kwestia nr 1:

Art. 1 ust. 2. Podmiotowi, o którym mowa w art. 30a, Instytut nadaje identyfikator, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 11, jeżeli podmiot ten wytworzył audioeskrpcję i napisy do tego filmu w wersji audio i przekazał je nieodpłatnie państwowej instytucji kultury wyspecjalizowanej w zakresie ochrony narodowego dziedzictwa kulturalnego w dziedzinie kinematografii

Moim zdaniem przekazywanie ww. plików do instytucji państwowej może być wątpliwe tak ze strony prawnej (prawa autorskie) jak organizacyjnej. Rola państwowej instytucji nie jest w projekcie dookreślona - czy ma ona być tylko depozytariuszem plików z audiodeskrpcją, czy też je również dystrybuować. Jeśli to drugie, to wypracowanie zasad, w oparciu o które miałyby się to odbywać, będzie bardzo trudne. Dodatkowo, ten zamysł wymaga inwestycji po stronie instytucji państwowej oraz ustanowienia stałej komunikacji z PISF w celu koordynacji wydawania

identyfikatorów. Wnioskowanie o identyfikatory w chwili obecnej odbywa się z z dużym wyprzedzeniem przed premierą filmu, więc dodatkowo pojawi się problem koordynacji czasowej.

Biorąc powyższe pod uwagę uważam, że rozwiązaniem, które adresuje problem, a jednocześnie będzie możliwe w realizacji tak przez niezależnych polskich dystrybutorów filmowych jak i przez duże zagraniczne studia filmowe jest bazowanie na oświadczeniu.

W momencie występowania do PISF o identyfikator filmu dystrybutor filmu składa w PISF oświadczenie, że najpóźniej w dniu premiery filmu będzie dysponował audiodeskrypcją i audionapisami do filmu, w celu przekazywania ich instytucjom i organizacjom zajmującym się dostępnością kina dla osób ze specjalnymi potrzebami w obszarze wzroku.

Oświadczenie składa się pod rygorem odpowiedzialności za składania fałszywych oświadczeń, co moim zdaniem byłoby wystarczającą sankcją dla podmiotów działających na rynku.

Kwestia nr 2:

Art. 30a. Podmiot prowadzący dystrybucję filmu, który w ciągu trzech pierwszych miesięcy następujących po dniu pierwszego publicznego pokazu na polskim rynku ma być rozpowszechniany w co najmniej 10 kinach, wytwarza audiodeskrypcję i napisy do tego filmu w wersji audio, nie później niż do dnia rozpoczęcia rozpowszechniania filmu."

Sugeruję uprościć powyższy zapis, czyniąc go jednocześnie bardziej zrozumiałym dla wszystkich zainteresowanych podmiotów:

Art. 30a. Podmiot prowadzący dystrybucję filmu na polskim rynku na regularnych seansach w co najmniej 10 kinach wytwarza audiodeskrypcję i napisy do filmu nie później niż do dnia rozpoczęcia rozpowszechniania filmu, (czyli daty oficjalnej polskiej premiery rzezonego filmu).

Ponadto sądzę, że warto dodać zapis wyznaczający okres przygotowawczy dla dystrybutorów filmowych (oraz instytucji zajmujących się przygotowaniem plików z audiodeskrypcją) pomiędzy wejściem ustawy w życie a momentem rozpoczęcia obowiązywania nowych przepisów – np. 3 miesiące.

Życzę sukcesów w realizacji tego ważnego dla szerzenia kultury filmowej przedsięwzięcia

Z poważaniem,

Mariusz Spisz